

Stanko pl. Orlovič:

Angelci.

Na trati zeleni vitka drevesa
stojijo mirno, kakor da sanjajo,
dehteče rože z njih visijo,
pod njimi se bele lilije klanjajo.

Palače zlate iz daljave
blešče nebeških se družin;
s smaragdī so pokrite strehe —
in okna? Vsako en sam je rubin.

Krilati angelčki po trati
podé se v belih srajčkah, vpijejo,
iz lilij belih, iz rož rdečih
si venčke vijejo.

„Pa dajte, da vidimo, kateri
najvišje leti od nas?“
Srebrn glasek reče mej njimi,
od tal se dvignejo vsi tačas.

Leté, leté, a drug za drugim
na trato trudni omahnejo,
a vnovič vzplavajo v sinje višine,
ko malo se oddahnejo.

Pa črnolašček prihiti,
tekóč na pol, letéč na pol:
„Rajajmo rajši, bratci —
bratci, priletite dol!“

Črnolašček pa s krili zamahne,
z nožicami zadrobni,
zapeje: „Aleluja, aleluja!“
In ves krog se zavrti.

In zlatolaščki si venčke
na kodraste glávice denejo,
podajo si bele ročice,
koló z ročicami sklenejo.

„Aleluja, aleluja!“ kodroglavčki
pojo in rajajo.
Upirajo kvišku jasne oči,
ovenčane glávice majajo.

